

[Tove Lindbo Larsen]

mig anledning til at sige: Tak for det! Jeg havde ellers tænkt mig at konfrontere fru Elisabeth Arnold med, at teknikken jo ikke skal gå forud for de menneskelige hensyn, som vi så gerne vil tage. Men det blev altså til en tak i stedet for.

Jeg vil gerne sige til sundhedsministeren, at vi er indstillet på at følge udviklingen nøje, og vi er indstillet på, at hvis der viser sig en udvikling, som ikke kan være omfattet af den dagsorden, som vi forhåbentlig i enighed deltager i, er vi klar til at sige: Jamen så må vi da snakke sammen på ny. Det var sådan set det, der var hensigten, da vi sidste gang debatterede dette og sagde, at det måske var en god idé, at ministeren indkaldte ordførerne undervejs, hvis der var noget at drøfte. Det blev ikke til noget, men lad det nu være glemt. Nu har vi en dagsorden, og viser udviklingen, at der sker forandringer, som er til gavn for patienterne, er vi bestemt positive over for det – vi hænger os ikke i teknikken. I øvrigt er dagsordenen jo så bred og omfattende, at det måske ikke bliver tilfældet.

Det har været vores hensigt med denne debat at se fremad, det har været vores hensigt at skabe bedre muligheder for at give sindslidende en bedre tilværelse, og det har også været vores hensigt, at raske mennesker skulle få en større forståelse for de medmenneskelige problemer. Gensidig tolerance havde jeg tænkt mig skulle være kodeordene i min tale i anden omgang, og derfor blev jeg glad for, at ministeren allerede tog den vending med i sit svar, for jeg mener, at gensidig tolerance er så vigtig en holdning, en holdning, som vi meget, meget gerne ser fremmet i det danske samfund. Det skal være en appel til de raske om forståelse for og tolerance over for dem, der er ramt af sygdom.

Jeg vil gerne takke partierne for en god debat, og jeg vil også gerne takke for opbakningen til dagsordenen. Jeg håber, som jeg sagde i mit første indlæg, at dette vil vise sig at være et håndslag til dem, der har behov for det. Vi vil meget gerne følge udviklingen og håber ikke, at vi får brug for yderligere initiativer, for gør vi det, er det, fordi der er noget galt, og det ser jeg meget, meget nødig.

Birgitte Husmark (SF):

Også fra SF's side er vi meget glade for den debat, vi har haft. Vi er klar over, at den kun er ét trin på en lang vandring i retning af at forbedre psykiatriske patienters vilkår her i Dan-

mark, men den er et vigtigt skridt. Vi mener, at det, der skal til, er de gode viljer, men ud over de gode viljer er der brug for økonomi til at støtte nye aktiviteter, ikke mindst på det sociale område. Men alt dette gør også, at de psykiatriske patienters vilkår er blevet synlige også i de offentlige administrative og bevilgende myndigheders systemer på en helt anden måde, end de har været tidligere, og det synes vi er godt.

Det, som vi nu i enighed vedtager, giver også en langt større synlighed med hensyn til nødvendigheden af samarbejde, samarbejde på tværs af forvaltningsgrænser, ikke bare imellem amter og kommuner, men også inden for amternes forskellige forvaltninger. Det synes vi nok er vigtigt at vi lover hinanden, og det er vigtigt, at regeringen påtager sig at arbejde med med hensyn til at få dette samarbejde fremmet, sådan at vi ikke fortsat tænker i kasser.

Endelig er der et sidste vigtigt samarbejde, som vi ser meget frem til, nemlig det, der skal styrkes gennem følgegruppen, den følgegruppe, der skal se på, hvordan vilkårene er. Denne følgegruppe skal ikke udelukkende bestå af embedsfolk, men den skal sammensættes af brugere, pårørende og ansatte, så man har fingeren på pulsen og får meldinger om, hvordan det i virkeligheden er at være psykiatrisk patient i dagens Danmark. Vi er glade for, at vi er nået så langt, og vi er også glade for tilsagnet om, at situationen regelmæssigt vil blive fulgt op.

Duetoft (CD):

Jeg skal selvfølgelig også takke ministrene for de positive svar. Man skal ikke glemme, at der midt i al idyllen og midt i al bredden i alt fald er én forskel mellem de tidligere dagsordener og den nu foreliggende. Der er begyndt at komme jern i de bløde handsker. Der ligger jo nogle trusler i denne dagsorden, også over for amter og kommuner. Hvis udviklingen ikke bliver mere positiv, har nogle af os truet med, at så må vi tage lidt hårdere fat. Og det signal synes jeg bestemt også skal gå ud her fra Folketinget.

Grunden til, at jeg går herop, er, at jeg savnede en enkelt kommentar fra en af de to ministre, nemlig en kommentar til de rent praktiske ting, som jeg henviste til i slutningen af mit hovedindlæg, meldinger fra denne pårørendegruppe, en interviewrapport om, hvor det i praksis kikker: at man ikke meddeler de pårørende, når